

Der er mere mellem himmel og jord...

Af Einar Kilen

Jeg er ikke overtroisk. Jeg ser en gang i mellem den amerikanske TV-serie X-files, men jeg opfatter den ikke som andet end en bragende dygtigt lavet underholdnings-serie. Jeg dyrker hverken yoga eller meditation.

Men af og til oplever jeg nogle signaler, som er så stærke, at de er svære at overse. Noget, der ikke kan forklares.

Bjørn, min søn som lige er fyldt 18 år, lider af Duchennes muskeldystrofi. Siden august sidste år har han gået på Egmont Højskolen i Hou ved Odder. Det har været en god oplevelse for ham at nyde sammenholdet og undervisningen på skolen.

Men siden midten af januar har Bjørn skrantet og ikke haft det særlig godt. Det er gået op og ned, den ene dag kunne han have det helt fint, den næste dag hostede han og havde svært ved at få vejret. Den næste dag igen kunne han så have ondt i maven og kvalme.

Om aftenen onsdag den 17. februar ringede en af Bjørns hjælpere fra Egmont Højskolen og fortalte, at lægen havde valgt at indlægge Bjørn til observation og behandling for kold lungebetændelse. Han havde det ikke ret godt. Torsdag formiddag ringede vi til sygehuset for at høre, hvordan han havde det. Vi fik at vide, at på grund af lidt feber blev Bjørn nu behandlet for en reel lungebetændelse, med penicillin. Straks over middag ringede vi igen, og nu talte vi med Bjørn selv. Han havde det helt fint og var kommet op i sin kørestol. Han havde spist morgenmad. Feberen var nu væk, og han regnede med at komme hjem til højskolen næste dag, eller senest på lørdag. Vi havde en hyggelig snak, og han talte også med sin mor. Humøret var højt, som det altid var hos Bjørn.

Problemer med bilens hjerte

Klokken 17.00 ringede telefonen. Det var en af Bjørns dygtige hjælpere, som fortalte, at Bjørn igen havde fået det skidt. Han var meget bange, og han ville meget gerne have, hvis jeg kunne komme over på sygehuset. Gerne i dag! Kl. 17.30 havde jeg pakket en kuffert med det fornødne og var på vej til Odder. Aftensmad blev der ikke tid til at tænke på.

Turen fra Nordsjælland mod Korsør gik fint, trafikken flød godt på motorvejen. Jeg kunne mærke, at bilen, en stor Honda, lige havde været på værksted til eftersyn. Der var kommet nye bremseklodser på, og den var blevet smurt og checket i alle ender og kanter.

Men der havde været et lille problem dagen efter, at den havde været til eftersyn. Da jeg skulle køre hjem fra mit arbejde i København, var der en ladelampe i bilen, der blev ved med at lyse. Den slukkede dog straks efter, og de 60 km hjem til Helsingør forløb uden problemer. Jeg stoppede bilen et kort

øjeblik nede i landsbyen, inden jeg kørte hjem, og da jeg startede bilen igen, ville ladelampen ikke slukke.

Jeg var godt klar over, hvad det betød. Der var problemer med generatoren, bilens hjerte, som leverer strøm til batteriet. Torsdag formiddag opsøgte jeg en elektromekaniker og spurgte, om han godt ville skifte kullene på min generator. Jeg mente, det var dem, der var nedslidte. Men han var så ophængt af sit arbejde, så det først kunne blive i næste uge. Han holdt fri om fredagen.

Men lad os lige se på den, sagde han. Han undersøgte bilen med noget måleudstyr. Det var mærkeligt, sagde han, der er ikke noget i vejen med din generator. Men du har tabt en bolt, der skal holde den fast!

En sådan bolt er svær at få fat i, fordi den har et forkert, japansk gevind. Men jeg kan skære et gevind i en bolt, jeg har liggende, så den kommer til at passe.

Generatoren blev skubbet på plads, bolten sat i, og så smækkede han motorhjelm i.

Skal du ikke prøve, om det virker, sagde jeg.

Du kan selv prøve, sagde han. Jeg gør ikke altid, som folk beder mig om. Min opgave er at finde ud af, hvad der er galt, og så rette *fejlen*. Tingene er ikke altid, som de ser ud til at være. Der er ingenting i vejen med din generator.

Ti minutter over syv

Jeg er fuld af beundring over den slags troldmænd og tusindkunstnere som denne elektromand, og jeg priste mig lykkelig for, at jeg var gået til ham i stedet for til et autoværksted.

På det tidspunkt vidste jeg ikke, at jeg skulle til Jylland samme aften.

Det var tørt og klart vejr at køre i. Lige foran mig over motorvejen hang en smal nymåne, og tæt ved månen lyste himlens to stærkeste planeter, Venus og Jupiter. Det var ligesom at køre efter tre ledestjerner. Et fjerde lys blandede sig i sceneriet. Det bevægede sig. Det var en helikopter med en meget kraftig lygte, der cirklede rundt over Slagelse.

Jeg nåede Korsør uden problemer og kørte over den smukke Storebæltbro.

I samme øjeblik bilen satte hjulene på den fynske motorvej, tændte ladelampen igen i bilen. Lige pludselig. Ikke med blink og uro, som jeg tidligere har oplevet. Tilfældigvis kom jeg til at kaste et blik på bilens ur. Det viste ti minutter over syv. Jeg håbede, der var strøm nok på batteriet til, at jeg kunne komme op til Odder. Så ville jeg dagen efter forlade hospitalet og Bjørn i nogle minutter og finde et værksted i Odder.

Men nej! Straks efter Odense begyndte motoren at sætte ud, og lyset blev også svagere. Med nød og næppe lykkedes det mig at humpe frem i nødsporet til en frakørsel og finde en tankstation i Blommenslyst. Herfra ringede jeg til Falck og til Bjørns mor for at fortælle, hvad der var hændt. Jeg ringede også besked til hospitalet, at jeg blev forsinket, men at jeg var på vej.

Falck kunne ikke gøre andet end at tage mig og bilen med til Odder. Falckmanden var lige ved at komme til skade, da han stak hånden ned i motoren.

Bilen kunne mærkelig nok fortsat starte.

Turen gik på små landeveje, jeg ikke har set i mange år. Vi kom over den gamle Lillebæltbro og gennem Vejle by. Vi måtte ikke bugsere bilen på motorvejen. På Falckstationen i Horsens skiftede vi til et andet "fejlblad", som læssede os af foran sygehuset i Odder.

Det var så stærkt

Oppe på afdelingen fik jeg at vide, at Bjørn var kommet ned på intensivafdelingen. Her blev jeg mødt af en sygeplejerske, som fortalte mig den sørgelige nyhed, at min søn var død.

Overlægen på sygehuset gav mig en indgående rapport om, hvad der var foregået, og hvad de havde gjort. Bagefter sad jeg længe på afdelingens opholdsstue og talte med Bjørns hjælpere og forstanderen fra Højskolen. Bagefter blev jeg ført ind på stuen, hvor Bjørn lå. Det var meget mærkeligt. Jeg følte meget intenst, at Bjørn var til stede, at han havde ventet på mig. Det var så stærkt, det var ikke noget, jeg bildte mig ind. Jeg kunne føle, han kunne høre, hvad jeg sagde til ham.

Jeg så Bjørn igen næste dag i et lille kapel, der hører til hospitalet. Alle hans venner fra skolen kom for at tage afsked med deres kammerat.

Det var meget smukt. Men jeg kunne mærke, at hans ånd var borte.

Forskellen var så tydelig.

Obduktionen viste, at Bjørns død ikke var forårsaget af den lungebetændelse, han blev behandlet for, eller af en blodprop i lungene, som de også havde mistanke om. Bjørn fik hjertestop, fordi hans hjerte var så medtaget og så hårdt angrebet af den muskelsvindsygdom, som langsomt havde udviklet sig i hans krop, siden han blev født. Tingene er ikke altid, som de ser ud til at være.

Bjørn døde den 18. februar kl. 19.10. Det var lige i samme øjeblik, bilens generator holdt op med at virke.